

VIA CRUCIS

Campo Santa María la Antigua (Panamà)

25 de gener de 2019

Senyor, Pare de misericòrdia, en aquesta Cinta Costanera, al costat de tants joves vinguts de tot el món, hem acompanyat al teu Fill en el camí de la creu; aquest camí que va voler recórrer per a mostrar-nos quant ens estimes i què compromès estàs amb les nostres vides.

El camí de Jesús cap al Calvari és un camí de sofriment i solitud que continua en els nostres dies. Ell camina, pateix en tants rostres que sofreixen la indiferència satisfeta i anestesiant de la nostra societat, societat que consumeix i es consumeix, que ignora i s'ignora en el dolor dels seus germans.

També nosaltres, els teus amics Senyor, ens deixem portar per l'apatia i la immobilitat. No són poques les vegades que el conformisme ens ha guanyat i paralytat. Ha estat difícil reconèixer-te en el germà que pateix: hem desviat la mirada, per a no veure; ens hem refugiat en el soroll, per a no sentir; ens tapem la boca, per a no cridar.

Sempre la mateixa temptació. És més fàcil ser amics en les victòries i en la glòria, en l'èxit i en l'aplaudiment; és més fàcil estar prop del que és considerat popular i guanyador. Que fàcil és caure en la cultura del bullying, de l'assetjament, de la intimidació, de l'acarnissament amb el feble. Però per a tu no és així Senyor, en la creu et vas identificar amb tot sofriment, amb tot aquell que s'assegui oblidat.

Per a tu no és així Senyor, perquè vas voler abraçar a tots aquells que moltes vegades considerem no dignes d'una abraçada, d'una carícia, d'una benedicció; o, pitjor encara, ni ens adonem que ho necessiten, els ignorem. Per a tu no és així Senyor, en la creu t'uneixes al viacrucis de cada jove, de cada situació per a transformar-la en camí de resurrecció.

Pare, avui el viacrucis del teu Fill es prolonga: es prolonga en el crit sufocat dels nens als qui se'ls impedeix néixer i de tants altres als quals se'ls nega el dret a tenir infància, família, en els nens que no poden jugar, cantar, somiar, es prolonga en les dones maltractades, explotades i abandonades, despullades i menystingudes en la seva dignitat; en els ulls tristos dels joves que veuen arrabassades les seves esperances de futur per falta d'educació i treball digne; es prolonga en l'angoixa de rostres joves, amics nostres que cauen en les xarxes de gent sense escrúpols —entre elles també es troben persones que diuen servir-te, Senyor—, xarxes d'explotació, de criminalitat i d'abús, que s'alimenten de les seves vides.

El viacrucis del teu Fill es prolonga en tants joves i famílies que, absorbits en una espiral de mort a causa de la droga, l'alcohol, la prostitució i el tràfic, queden privats no només de futur sinó de present. I així com van repartir les teves vestidures, Senyor, queda repartida i maltractada la seva dignitat.

El viacrucis del teu Fill es prolonga en joves amb rostres arrufats que van perdre la capacitat de somiar, de crear i inventar el demà i es "jubilen" amb el disgust de la resignació i el conformisme, una de les drogues més consumides en el nostre temps. Es prolonga en el dolor ocult i indignant dels qui, en comptes de solidaritat per part d'una societat repleta d'abundància, troben rebuig, dolor i misèria, i a més són

assenyalats i tractats com els portadors i responsables de tot el mal social. La passió del teu Fill es prolonga en la resignada solitud dels ancians que deixem abandonats i descartats.

Es prolonga als pobles originaris, als qui es despulla de les seves terres, les seves arrels i la seva cultura, silenciament i apagant tota la saviesa que tenen i ens poden aportar. Pare, el viacrucis del teu Fill es prolonga en el crit de la nostra mare terra, que està ferida en les seves entranyes per la contaminació dels seus cels, per l'esterilitat en els seus camps, per la brutícia de les seves aigües, i que es veu colgada pel menyspreu i el consum embogit que supera tota raó.

Es prolonga en una societat que va perdre la capacitat de plorar i commoure's davant el dolor.

Sí, Pare, Jesús continua caminant, carregant i patint en tots aquests rostres mentre el món, indiferent, i en un confortable cinisme, consumeix el drama de la seva pròpia frivolitat.

I nosaltres, Senyor, què fem?

Com reaccionem davant Jesús que sofreix, camina, emigra en el rostre de tants amics nostres, de tants desconeguts que hem après a invisibilitzar?

I nosaltres, Pare de misericòrdia, consolem i acompanyem al Senyor, desamparat i sofrent, en els més petits i abandonats? L'ajudem a carregar el pes de la creu, com el Cirineu, sent operadors de pau, creadors d'aliances, ferments de fraternitat? Ens animem a romandre al peu de la creu com Maria? Contemplem a Maria, dona forta. D'ella volem aprendre a estar dempeus al costat de la creu.

Amb la seva mateixa decisió i valentia, sense evasions ni miratges. Ella va saber acompanyar el dolor del seu Fill, el teu Fill Pare; sostenir-ho en la mirada, acollir-ho amb el cor. Dolor que va sofrir, però no la va resignar. Va ser la dona forta del “sí”, que sosté i acompanya, acull i abraça. Ella és la gran custòdia de l'esperança.

Nosaltres també Pare, volem ser una Església que sosté i acompanya, que sap dir: Aquí estic! en la vida i en les creus de tants cristos que caminen al nostre costat.

De Maria aprenem a dir “sí” a la fortalesa constant de tantes mares, pares, avis que no deixen de sostenir i acompanyar als seus fills i néts quan passen moments difícils

D'ella aprenem a dir “sí” a la tossuda paciència i creativitat d'aquells que no s'acovardeixen i tornen a començar en situacions que semblen que tot està perdut, buscant crear espais, llars, centres d'atenció que siguin una mà estesa en la dificultat.

En Maria aprenem la fortalesa per a dir “sí” als qui no han callat i no callen davant una cultura del maltractament i de l'abús, del desprestigi i l'agressió i treballen per a brindar oportunitats i condicions de seguretat i protecció.

En Maria aprenem a rebre i allotjar a tots aquells que han sofert l'abandó, que han hagut de deixar o perdre la seva terra, les seves arrels, les seves famílies, els seus treballs.

Pare, com Maria volem ser l'Església que propiciï una cultura que sàpiga acollir, protegir, promoure i integrar; que no estigmatitzi i menys generalitzi en la més absurda i

irresponsable condemna d'identificar a tot emigrant com a portador del mal social. D'ella volem aprendre a estar dempeus al costat de la creu, però no amb un cor blindat i tancat, sinó amb un cor que sàpiga acompanyar, que conegui de tendresa i devoció; que entengui de pietat en tractar amb reverència, delicadesa i comprensió.

Volem ser una Església de la memòria que respecti i valori als ancians i reivindiqui el lloc que tenen com a custodis de les nostres arrels.

Pare, com Maria volem aprendre a "estar".

Ensenya'ns Senyor a estar al peu de la creu, al peu de les creus; desperta aquesta nit els nostres ulls, el nostre cor; rescata'ns de la paràlisi i de la confusió, de la por i de la desesperació. Pare, ensenya'ns a dir: Aquí estic al costat del teu Fill, al costat de Maria i al costat de tants deixebles estimats que volen allotjar el teu Regne en el cor. Amén. *

I després d'haver viscut la passió del Senyor al costat de Maria al peu de la creu, marxem amb el cor silenciós i en pau, alegre i amb moltes ganes de seguir a Jesús, que Jesús us acompanyi i que la Verge us cuidi. Adéu.

